

Bruggeling Nico Warrinier, De Komédie Compagnie:

Ondernemen met een neuslengte voorsprong

Christina Van Geel, Stem & Pen

Nico Warrinier: Wij maken van het theater een totaalbeleving. Dat gaat over heldere en vriendelijke klantenservice, een begroeting door de 'front of house' als ze binnenkomen, een gratis glaasje cava tijdens de pauze, een ongedwongen praatje met de acteurs na de voorstelling en even samen op de foto. Ogenscheinlijk kleine dingen die een groot verschil maken. We geven onze gasten altijd net iets meer dan waarvoor ze gekomen zijn. Kijk, tijdens een **paardenkoers** lopen al die paarden op een rijtje naast elkaar. Maar toch is er één winnaar: dat paard waarvan de neus twee centimeter eerder binnenkomt. In het leven moet je ervoor zorgen dat je altijd twee centimeter beter je best doet dan de rest.

Ik ben geboren in **Brugge**, in het Oud Sint-Janshospitaal, op 16 oktober 1973. In de kamer ernaast werd vijf dagen eerder op 11 oktober **Dirk Van Vooren** geboren. Ongelofelijk toch dat onze levens elkaar zoveel jaren later weer zouden kruisen!

De geur van het theater

Als kind was ik al zot van theater. Mijn ma was kapster en mijn pa metaalarbeider. Maar elk jaar gingen ze twee keer naar de Stadsschouwburg in Brugge. Eén keer naar de show van **Willy Lustenhouwer** en een tweede keer naar het Brugse Narrenschip, de lokale amateurrevue. Ik vond dat fantastisch. Het orkest dat klaarzat, het doek dat openging en de geur die dan de zaal in zweefde: de geur van het theater, pure magie.

Ik had een enorme passie voor **André van Duin**. We keken ook altijd naar de Nederlandse tv. Televisie in Vlaanderen was begin jaren 80 zo armoedig... Zelfs de Nederlandse reclameboodschappen met Loeki de Leeuw – 'Asjemenou', weet je nog (lacht) – waren interessanter dan de uitzendingen op de BRT! Als André van Duin op televisie was, mocht ik langer opblijven. Zijn humor, zijn mimiek en de hele show errond met een groot dansorkest, dat vond ik reuze! Ik voelde dat mijn toekomst daar lag. Niet per se op het podium, ik heb nooit de behoefte gevoeld om zelf in het

voetlicht te staan. Maar het theater en alles wat erbij komt kijken, dat is mijn wereld. Dat wist ik toen al. Hoe vertel je zoiets aan je leeftijdsgenoten? Toen ze in het middelbaar vroegen wat we later wilden worden, zei ik maar dat ik de verkoop in wilde. Theaterdirecteur, daar had nog niemand van gehoord.

Worden wie je bent

Toen ik veertien was, zag ik een optreden van Dirk Van Vooren als 'bandparodist'. Hij monteerde een aantal leuke muziekjes en geluidsfragmenten aan elkaar en playbackte die. Heel komisch muziekcabaret. Ik wist toen nog niet dat we ooit in dezelfde materniteit gelegen hadden (lacht), maar wat hij deed vond ik fantastisch. "André van Duin is ook zo begonnen", vertelde ik hem na de show. En stel je voor, die kerel kende André van Duin! Dat was een openbaring. Er waren dus nog jonge gasten zoals ik.

Een paar jaar later zijn Dirk en ik revues beginnen maken. Ik deed ook de ticketing en het klantencontact voor de shows van Caals en Van Vooren. En uiteindelijk namen we in 2013 **Theater Elckerlyc** in Antwerpen over van **Studio 100**. Ik was op dat moment winkeldirecteur bij **Carrefour**, maar het was een kans die ik niet mocht laten passeren. Ik ben gesprongen. Ik ben geworden waar ik altijd van gedroomd had, wat ik

eigenlijk altijd al was: theaterdirecteur. Ik heb mijn held André van Duin ooit ontmoet na een optreden. Dirk en ik vertelden hem toen over onze plannen: revues maken, een eigen theater starten. "Mannen, begin er niet aan", zei hij, "da's veel te veel werk!" Na al die jaren moet ik hem gelijk geven, het is hard werken. Maar het loont, het is zo plezierig om mensen te amuseren!

Theater is zo schoon. Het is pure emotie: humor of drama, spanning en ontspanning. Mensen wenen of lachen. Dat live zien gebeuren, is magisch.

De Komédie Compagnie is een niet-gesubsidieerd commercieel theatergezelschap, in 2008 opgericht door zakelijk leider Nico Warrinier en artistiek bezieler Dirk Van Vooren. Volkse komedies, kluchten, blijspelen en satires doen het publiek even het gedoe van elke dag vergeten. Daarnaast baat Bruggeling Nico Warrinier ook het Antwerpse Theater Elckerlyc uit, speelveld voor De Komédie Compagnie en andere gezelschappen, en beheert hij Ticketbalie, voor de ticketverkoop voor Elckerlyc en andere cultuurcentra in Antwerpen. De coronatijd is een bijzonder zware tijd voor al wie het theater genegen is. Maar toch blijft Nico zijn motto trouw: je leeft als je lacht.

Eigenlijk zijn theatermakers een soort psychotherapeuten. Vergeet die subsidies, we zouden terugbetaald moeten worden door de ziekenkas! (Lacht)

De stad waar ik ben herboren

Je leeft als je lacht, dat is het motto van **De Komedie Compagnie**. Het is ook mijn credo. Het leven is uiteraard soms lastig. Neem nu die hele coronashizzle, een bijzonder harde tijd voor iedereen die in en voor het theater werkt. Maar ik weiger om me in een neerwaartse spiraal te laten meezuigen. Hoe je reageert op de dingen die je overkomen, bepaalt toch vaak je geluksgevoel. Ik omring me ook met positieve mensen, de zagers en klagers ga ik zoveel mogelijk uit de weg. Er is zoveel om dankbaar voor te zijn. Onlangs vond ik een brief terug van een man die een zware depressie doorgemaakt had. Tijdens een winterrevue was hij op het podium mogen komen. "Dat was zes maanden therapie die je me gegeven hebt", schreef die man. Mensen vertellen dat soms ook aan de acteurs aan de bar: "Dit hadden we nodig, merci." Het gaat slecht op het werk, ze hebben relatieproblemen of er is een sterfgeval in de familie. In het theater kunnen ze dat even vergeten. Dat we mensen een paar uur boven de dagelijkse miserie kunnen uittillen, geeft mij veel voldoening.

Ik leer ook veel van ons publiek, hoe belangrijk het is om complimenten te geven bijvoorbeeld. Als je tevreden bent, mag je dat gerust zeggen. Op restaurant of bij de bakker zeg ik altijd: "Bedankt voor uw inzet en enthousiasme!" Dat is toch plezant? Ik droom er van om dit luchtige theater

ook naar Brugge te brengen. We spelen wel eens in Brugge en dan trekken we altijd volle zalen. Maar komische voorstellingen worden hier door de cultuurfunctionarissen nog vaak scheef bekeken. Het is geen kunst met de grote K.

Ik hou wel van het Antwerpse ondernemersklimaat. Antwerpenaren zijn doorgaans erg nieuwsgierig en dynamisch. Ze zien overall connecties, wegen en opportuniteiten. Ze delen graag kennis en ideeën, zo kan er veel groeien. Ik zeg altijd: Antwerpen is voor mij de stad waar ik ben herboren.

Bumba of brooddoos

Een paar jaar geleden hebben we de **vzw Schenk een lach** opgericht. Als theaterproducent doen we een inspanning voor mensen die het niet breed hebben: een ticket aan sterk verlaagde prijs en een gratis drankje. Je zult maar die kleine zijn wiens ouders moeten kiezen tussen een gevulde brooddoos of een Bumba-show. Het theater is voor iedereen. We zien ook mensen in het publiek die een boterham minder eten om toch maar eens naar het theater te kunnen, en een babbeltje met een van de acteurs te kunnen doen. Er is nog veel armoede in Vlaanderen. Ook de acteurs zelf maken een zeer zware tijd door tijdens de coronaperiode. Zo goed als geen enkele acteur doet het voor het grote geld. Als je een acteur vraagt of hij liever een groot applaus wil en minder geld of heel veel geld en geen applaus, dan kiest hij resoluut voor het applaus. Voor de erkenning en de liefde van het publiek.

Acteren is een passie maar ook een vak, waar ze vaak lang en hard voor gestudeerd en gewerkt hebben, dat verdient respect. Dat zij in dit coronaverhaal het kind van de rekening zijn, is schrijnend.

Life is not a rehearsal

Ik heb geen 'zittend gat' zouden ze in Antwerpen zeggen. Als mijn dagen niet gevuld zijn, start ik een nieuw bedrijf.

Dan ga ik springkastelen verkopen of wat dan ook, om bezig te zijn. Mijn moeder zei altijd: "Je kunt maar één ding goed doen". En ze heeft gelijk. Ze heeft me geleerd om te focussen. Geen duizend dingen tegelijk doen, maar al je zorg en aandacht besteden aan wat er nu op je plank ligt. *Life is not a rehearsal*, mensen. In het leven zijn er geen generale repetities zoals in het theater. Het moet er boenk op zijn. Je moet gaan voor je passie en je dromen, met al het vuur dat je in je hebt. Natuurlijk zal je soms met je gezicht tegen de muur lopen. Dat hoort erbij. Zolang je leert uit je tegenslagen is dat geen probleem.

En soms moet je het net aan de andere kant van de boot hangen om vissen te vangen. Maar beter een foute beslissing nemen dan doelloos te zitten wachten op wat er op je afkomt. Ik heb destijds mijn job bij Carrefour opgegeven om een theater te runnen. Dat was een levensgroot zwart gat zonder enige zekerheden. Dirk Van Vooren zei toen: "Nico, nu gebeurt het. Ofwel spring je op de trein, ofwel laat je hem passeren." Ik ben gesprongen.

Als ik later in een rustoord zit en uit het raam kijk, zal ik nooit moeten zeggen "Had ik maar". Ik heb alles geprobeerd, alles uit de kast gehaald. Je moet in het leven eerlijk zijn met jezelf, je moet je dromen onder ogen durven zien en er voor durven gaan.